

Juvenilní justice - dobro nebo zlo?

V současné době se stále častěji hovoří o násilí páchaném na dětech. MF Dnes nedávno (24. května 2012) zveřejnila údaje ze statistik, které shromáždila Nadace naše dítě s ministerstvy vnitra a sociálních věcí: v roce 2011 bylo odhaleno 6 642 případů týrání, sexuálního zneužívání a zanedbávání dětí. Oproti roku 2010 je to prý o 855 případů více.

„To číslo považujeme pouze za vrchol ledovce. Většina případů bohužel zůstane skryta,“ uvedla ředitelka nadace Zuzana Baudyšová. Za nárůst případů podle ní může stoupající agrese ve společnosti, ale i větší všímavost veřejnosti a oznamovací povinnost nahlásit případ týrání či zanedbávání dítěte.“

Podle mého názoru bude situace rok od roku horší. Málokdo se ovšem zamýšlí nad tím, že týrání a zneužívání dětí je pouhým následkem dnešní amorální doby, kdy se už dobro nenosí. Masový mravní rozklad našich dětí prostřednictvím médií, nové idoly herců, zpěváků, sportovců, školní „inovace“ ve formě sexuální výchovy - to je cílevědomé mrzačení dětských duší.

Představuji si, jaké pohoršení by mezi ochránci dětských práv vyzvaly snahy zavést něco na způsob mravní cenzury, alespoň pro neplnoleté. Demokratické společenství by opět demonstrovalo s „totalitou práv“ dětí na informaci. I když by to jistě pomohlo snížit procento násilí kopírujících zločinců, kteří hledají v životě nezřídku to, co vidí na obrazovkách. Duch dnešní doby tak vědomě vede psychicky labilnější jedince k nehoráznostem různých forem. Jak ze začarovaného kruhu ven?

Jak řekl nedávno psychiatr, teolog a spisovatel J. M. Kašparů: „... dneska máme tendenci mít všechno instantní, všechno rychle.“ Vrátit se ke křesťanským hodnotám, ctění skutečných morálních autorit, to je příliš dlouhodobý proces. Proces globalizace navíc vědomě vede rodinu - hlavní jednotku společnosti - k roztržtosti. Na Západě proto zavedli „instantní“ instituci „juvenilní justice“, tedy jakousi zvláštní formu „ochrany“ dětských práv. Nemnozí z nás ji budou podezřívat ze špatných úmyslů, když se zlo páchané na dětech tak rozbujelo.

Svou pozici postupně posiluje tato instituce „záštity“ dětí i u nás. Nedávno paní magistra Danuše Netolická z Národního institutu dětí a mládeže (ČRo 2 PRAHA, 9. května 2012, v 16:05, pořad Čaj pro dva se Zitou Senkovou) vyzývala spoluobčany, aby donášeli na své sousedy, pokud se jim „zdá“, že jsou příliš přísní ve výchově vlastních ratolestí. Vyjádřila se i k legislativě: „Ráda bych řekla, že oznamovací povinnost platí už od 1. ledna 1994, i když se o tom hovoří snad až teď, v poslední době. Chtěla bych říci, že je velice důležité, abyste věděli, že ta oznamovací povinnost pro vás je v podstatě povinná.“ Vězte, že pokud budete málo všímaví, paní Netolická připomíná: „Když se potom zjistí, že jste nekonali, tak - nechci vyhrožovat - hrozí až tříleté odnětí svobody. Není to proto, že bych chtěla apelovat na vás na všechny, abyste si skutečně všimli svého okolí, ale ještě bych chtěla připomenout, že kdo z vás se bojíte následků toho, že když něco oznámíte, takže se to může obrátit proti vám. Že třeba oznámíte, že dítě vedle v bytě pláče, že je tam časté bouchání a nakonec se zjistí, že to nebyla pravda, tak se budete cítit, že s vámi třeba sousedky nemluví apod. Tak věřte, že je možné to oznámení podat i anonymně. I to anonymní podání je nutné vyšetřit...“

Výzva k všímavosti sousedů je sice chvályhodná, ale praxe mnohokrát dokázala, že se dítě rodičů - tyranů, kteří s ním skutečně surově zachází, bojí. Obává se nejenom obrátit k sociálním orgánům, ale i ke známému člověku. S lehkou duší, dokonce někdy i s radostí si ovšem postěžují děti rozmazlené, manipulátoři či děti postižené psychickým onemocněním. Takovým typům juvenilní justice rozváže ruce, aby mohly lépe manipulovat dospělými.

Západní společnost nás již nesčetněkrát zlákala do sítí čehosi nového, pro nás neznámého; vždy jsme

si mysleli, že mají vše lepší, rozvinutější. Nestačí nám převzaté platné reformované vzdělání, zdravotnictví, věda či kultura. Přejeme dát našim dětem i právo žalovat na dospělé.

Už jsme však pozapomněli, že jsme v minulosti - na rozdíl od našich západních sousedů - i bez juvenilní justice neměli tolik dětské agrese, dětské narkomanie, prostituce, bezprizornosti, kriminality a skoro jsme neznali případy sebevražd neploletých. Přestože byla společnost, jak rádi podotýkají liberálové, méně materiálně blahobytná. Proč se tedy necháváme inspirovat cizím - ještě k tomu pro nás zhoubným?

Vždyť, jak se vyjádřil psychiatr Max Kašparů: „... ona totiž agresivita v celé společnosti narůstá. Narůstá počet týraných dětí. Je agrese dětí vůči rodičům, starým rodičům ... ale ona je i agresivita pacientů vůči lékařům. Já se s tím setkávám ... narůstá agresivita lidí vůči úřadům. Prostě všeobecná agresivita. Já si myslím, že budeme-li hodnotit první polovinu 21. století v budoucnu, tak to bude století agrese a plastů.“

A co nemotivovaná agrese? Jen tak z legrace někoho napadnout - vždyť nehoráznost na veřejnosti se hodnotí jako příznak hrdinství. A násilné protesty, podpalování aut, rabování obchodů v Paříži, Berlíně, Londýně...?

Proč jsou země - veteráni juvenilní justice neúspěšní s trestnou činností, jež páchají už i malé děti? Nemluvě už o obavách, které vyzývá tato instituce u místních občanů. Kamarádka žijící už několikátý rok v jedné západní zemi mi vyprávěla o opatrnosti mnohých rodičů, již se bojí lidově řečeno „plácnout na zadek“ neposlušné dítě na veřejnosti. Není to také jedna z příčin nízké porodnosti v těchto zemích?

Jeden moudrý muž řekl: „Děti otravují, infikují různými teoriemi, rozvíklávají jejich víru. Brání jim v dobru, aby z nich udělali k ničemu neschopné. Ničí je od malička. A je přirozené, že se z jehňátek mění děti v mladé chuligány; posléze začínají svým nevhodným chováním šokovat rodiče, učitele, ale i ty, podle jejichž pokynů se tak chovají. Děti převracejí všechno naruby - demonstrují, zachvacují školy, odmítají se vzdělávat. Nakonec přijdou k rozumu i ti, kdo pobízejí děti ke zlu, kdy s jejich pomocí rozvrácené děti zasadí ránu svým zlým učitelům.“

Při vynalézání nových „instantních“ receptů, jak udělat ve společnosti pořádek, musíme mít vždy na paměti evangelijní moudrost, že i cesta do pekla je vydlážděna dobrými úmysly, jak už se stalo v historii lidstva nesčetněkrát.

Autor: -mk-